

Arrest

nr. 222 367 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. RIBAS COLOMAR
Koningin Elisabethlaan 34
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ, loco advocaat C. RIBAS COLOMAR, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 4 september en op 13 oktober 2017.

1.2. Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u soennitisch moslim van Pashtoun origine. U bent geboren in het dorp Bar Meshawany, in het district Batikot in de provincie Nangarhar,

Afghanistan. Uw vader was landbouwer en baatte met uw hulp een kleine groentewinkel uit in een naburig dorp. Uw broer [Z.] werkte bij een buitenlandse ontmijningsdienst van juli 2010 tot en met maart 2011 en werkte daarna weer op het veld. Uw broers, [Z.] en [M.] werken in een baksteenfabriek.

Drie en half jaar voor uw vertrek klopte de taliban op de deur van uw huis, vroegen naar uw broer en bedreigden hem omwille van zijn werk met buitenlandse machten. Uw familie had hier verder geen problemen mee.

Zo'n drie en half jaar later, een twintigtal dagen voordat u Afghanistan verliet, vielen leden van de terreurbeweging Islamitische Staat (IS) echter uw dorp binnen. Zij riepen iedereen die met buitenlandse mogendheden gewerkt had op om zich te melden. Uw broer dacht dat hij niet onder dit bevel viel aangezien zijn tewerkstelling als ontmijner al verschillende jaren voorbij was.

Twee of drie dagen later ging u met uw vader groenten inkopen om in uw winkel te verkopen. In uw afwezigheid kwamen leden van IS echter naar uw huis en namen uw broer mee. Later op die dag wilde u in de moskee gaan bidden toen u een gerucht hoorde dat leden van IS het hoofd van een dorpsgenoot zouden afhakken. U ging eveneens kijken en zag dat uw broer met gesloten ogen op de grond zat. De dorpsouderen vertelden u echter om terug te gaan naar uw winkel. Zij zouden voor het leven van uw broer onderhandelen. U ging terug naar uw winkel en sloot deze af. Toen u terugkeerde op de plaats van het incident, riepen mensen al een wagen om uw broer naar het ziekenhuis te brengen. De dorpelingen lieten niet toe dat u uw broer zag. U ging naar huis en uw vader ging uw broer zoeken.

Later die dag kwam uw vader thuis aan en verloor het bewustzijn. Hij vertelde uw familie dat het hoofd van uw broer [Z.] afgehakt was. Na de begrafenisceremonie bleef u uit voorzorg binnenshuis.

Na enkele dagen ging uw vader naar de moskee. In de moskee vroegen de leden van IS om uw naam. Zij verklaarden dat u oud genoeg was om hun rangen te vervoegen. Er werd beslist dat u het land moest verlaten. Uw neef, [T.], kwam naar uw huis. U nam afscheid van uw familie en ging met uw neef mee.

U ging met uw neef mee naar het naburige dorp, Kuz Meshwani, waar uw zus woonde. Uw zus belde haar schoonbroer op, die u in vrouwenkleren vermomde en u naar een hotel aan de hoofdweg bracht. De volgende ochtend kwam uw neef. Hij bracht u naar Jalalabad, waar hij u overdroeg aan een smokkelaar. U reisde vervolgens naar de hoofdstad Kabul en reisde van daar via Nimruz naar Quetta in Pakistan. Via Pakistan reisde u door Iran en Turkije, waarna u de oversteek naar Europa maakte. U kwam in België aan op 26 november 2015 en vroeg op 11 december 2015 asiel aan.

Om uw asielrelaas te staven, legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara en die van uw broers [N.] en [Z.], de originele oude taskara van uw vader, een origineel werkcertificaat van uw broer en de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreest in Afghanistan door leden van de terreurbeweging Islamitische Staat (IS) te zullen worden vermoord omwille van het feit dat uw broer door hen onthoofd werd en omdat u weigerde hun rangen te vervoegen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoren op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslagen CGVS I, p2; CGVS II, p2, 9), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in het dorp Bar Meshawany, in het district Batikot in de Afghaanse provincie Nangarhar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotiveven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat, hoewel u zeer vertrouwd bleek met de geografie van uw streek, en het CGVS kan aannemen dat u ooit in het dorp Bar Meshawany, in het district Batikot in de provincie Nangarhar verbleef, u uw recente herkomst uit deze regio niet geloofwaardig kon maken.

Zo verwees u correct naar een aanval die in 2013 in het vluchtelingenkamp 'Kabul Camp' plaatsvond, niet ver van uw dorp. Deze aanslag zou tegen een bakkerij gericht zijn omdat er brood verkocht werd aan een politieacademie (CGVS I, p5). Vreemd genoeg bleek u niet op de hoogte van het feit dat een moskee in Kabul camp eveneens werd aangevallen, ditmaal in februari 2015 (CGVS I, p5, 12). Het is zeer vreemd dat u, die verklaarde op het einde van de ramadan van 2015 uw dorp te hebben verlaten (CGVS I, p16; CGVS II, p8, 9), uitgebreide verklaringen kan afleggen over een aanval op een bakker in 2013, maar dat u niet in staat bleek zich te herinneren of er ooit problemen waren in de moskee van ditzelfde vluchtelingenkamp in 2015. Uw gebrekkige kennis betreffende dit incident is des te belangrijker, gelet op het belang van religie in de landelijke regio's van Afghanistan. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat dergelijke aanvallen op religieuze gebouwen afwijken van het type aanvallen dat normaal door de taliban werd uitgevoerd en zelfs binnen de traditioneel gewelddadige context van uw voorgehouden regio van herkomst, moeten zijn opgevallen. Het is dan ook zeer vreemd dat u zich hier niets over herinnert.

U verwees tijdens uw tweede gehoor wel naar het feit dat leden van de Islamitische staat het heiligdom van Akhunzada Musa babaji opbliezen (CGVS II, p3). U verklaarde echter tot tweemaal toe dat dit gebeurde toen IS de districten Shinwara, Kot, Batikot en Deh Balah innam (CGVS II, p3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in februari en maart 2015 twee aanvallen werden uitgevoerd op dit heiligdom, waarbij het mausoleum werd opgeblazen. Uit deze informatie blijkt echter eveneens dat de terreurbeweging IS in mei en juni 2015 tegen de taliban vocht in de door u vernoemde districten. Slechts in juni van dit jaar zouden zij hun controle over de zuidelijke gebieden van Nangarhar bestendig hebben. Het is dan ook zeer vreemd dat u, die in uw eerste gehoor reeds het heiligdom van Akhunzada Musa babaji vermeldde (door u toen aangeduid als Akhun Musa Baba), slechts in uw tweede gehoor melding maakt van de vernietiging van dit heiligdom, dat u weliswaar vermeldt dat uw stam een sterke band heeft met deze plaats en dat u er de schade zelf aanschouwde, maar dat u verklaarde dat terreurbeweging IS op dat moment reeds verschillende districten ingenomen had (CGVS II, p3).

Bovendien vermeldde u tijdens uw eerste gehoor dat de plaatselijke mullah van deze moskee, genaamd Mawlawi Ghul Agha, door de taliban vermoord werd en dat dit lang voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (CGVS I, p8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat deze geestelijke gedood werd door leden van de terreurbeweging IS en dat dit pas in oktober 2015 gebeurde. Dit is uiterst opvallend. U verklaarde namelijk herhaaldelijk op het einde van de ramadan van 2015 uw dorp en Afghanistan te hebben verlaten (CGVS I, p16; CGVS II, p8, 9). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, eindigde de ramadan in 2015 met Eid al-Fitr (het suikerfeest) op 17 juli 2015. Uw verklaringen betreffende het moment en de schuldigen van de moord van Mawlawi Gul Agha - volgens uw eigen bewoordingen een bekende mullah in het heiligdom dat dermate belangrijk is voor uw stam – doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst.

Ook verklaarde u dat Jamal Faroqi, een belangrijke talibanleider, gearresteerd werd en opgesloten werd in Jalalabad. Tijdens uw eerste gehoor wist u niet wanneer dit gebeurde. Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat dit ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (CGVS I, p7, 8; CGVS II, p4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat Jamal Faroqi, een talibanleider in het Bati Kot district, reeds in april 2013 bij een aanval van Afghaanse commando's om het leven kwam. Het is dan ook uiterst vreemd dat u verklaart dat hij ongeveer een jaar voor uw verklaarde vertrek, eind juli 2013, gevangengezet werd, hetgeen de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Bati kot district, verder ondergraaft. Een andere talibancommandant, Maulawi Abbas, werd wel gevangengenomen, maar dit gebeurde volgens bovenstaande informatie in juni 2015, kort voor uw vertrek. U verklaarde Maulawi Abbas te kennen, verklaarde dat iedereen weet dat hij een talibancommandant is, maar verklaarde dat hij voor de komst van terreurbeweging IS door een drone aanval gedood werd (CGVS II, p4). Het is weinig geloofwaardig dat u dergelijke verklaringen aflegt over deze talibancommandant. Deze commandant werd namelijk door terreurbeweging IS gevangengenomen in juni 2015 en werd dus noch bij een droneaanval gedood, noch in Jalalabad vastgezet. Uw verklaringen betreffende de belangrijke figuren van de taliban in uw regio zijn gebrekkig en doen weinig doorleefd aan. Dit is opvallend gelet op uw beweerde herkomst uit een regio als Bati Kot, waar de taliban lange tijd een zeer dominante rol speelde tot aan de komst van terreurbeweging IS.

Vervolgens verklaarde u bekend te zijn met de plaatselijke radiozender Spinghar Radio en met Mohammed Weqar, die u correct identificeerde als medewerker van deze radio. U wist echter niet wat er met deze persoon gebeurde en of hij tot op heden nog radio maakt (CGVS I, p7; CGVS II, p4). Ook dit is zeer opvallend. Deze journalist werd namelijk in januari 2015 gedood, toen hij terugkeerde van een huwelijksfeest. Uw onwetendheid ten opzichte van deze gebeurtenis is opvallend. Niet alleen beweerde u de laatste jaren steeds in uw regio te hebben gewoond en pas op het einde van de ramadan van 2015 deze regio te hebben verlaten (CGVS II, p8, 9), bovendien spraken ook de Afghaanse minister van cultuur, Nabi Farahi, en de wereld cultuurorganisatie UNESCO zich uit over de dood van deze journalist. De dood van deze populaire radiomaker bleek een factor in de toen oploeiende discussie over de veiligheid van journalisten in Afghanistan. Uw onwetendheid betreffende dit incident ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Bati Kot district.

Daarnaast werd u gevraagd of u de naam Afzal Khan kende. U was wel bekend met een persoon met die naam, een oud-commandant uit uw dorp. U verklaarde dat hij een dikke man was en door IS gedood werd maar kon verder niets over hem vertellen. U werd vervolgens gevraagd of u het National solidarity Programme kende. U noemde verschillende namen van personen die hiervoor werkten. U wist echter niet dat Afzal Khan aan het hoofd staat voor de National Solidarity Programme in uw district, Bati Kot en dat hij onthoofd werd (CGVS II, p5). Dit blijkt nochtans uit de informatie waarover het CGVS beschikt. Dat u, die bekend bent met de National Solidarity Programme, niet op de hoogte bent van de dood van het hoofd van deze dienst in uw district, die bovendien op dezelfde gruwelijke wijze om het leven kwam als uw broer en dit iets meer dan een maand voor uw vertrek, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Bati Kot district.

Bovenstaande elementen doen dan ook het vermoeden rijzen dat u reeds voor de zomer van 2013 uw dorp in het district Batikot verliet en elders, zij het in Afghanistan, zij het daarbuiten, verbleef onder andere omstandigheden dan degene die u voorhoudt. Ondanks het feit dat u uitgebreid bevraagd werd betreffende recente gebeurtenissen en belangrijke personen in uw district, en u om deze reden ook een tweede maal voor gehoor werd opgeroepen, bleek u niet in staat uw recente herkomst geloofwaardig te maken. Uw aanbod om meer vragen betreffende uw district te beantwoorden aan het einde van het tweede gehoor, doet dan ook allerm minst afbreuk aan bovenstaande vaststelling (CGVS II, p11).

De ongeloofwaardige aard van uw bewering betreffende uw recente herkomst uit het district Bati Kot in de Afghaanse provincie Nangarhar worden bevestigd door uw gebrekkige verklaringen over uw reisweg van Afghanistan naar België. Zo verklaarde u herhaaldelijk dat u voor het einde van de ramadan van 2015 uw geboortedorp verliet (CGVS I, p16; CGVS II, p8, 9). Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, zeer precies dat u 2 of 3 dagen minder dan een maand naar België onderweg was (CGVS I, p16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u ongeveer een maand onderweg was van uw geboortedorp naar België (CGVS II, p8). Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u uw asielaanvraag indiende op 26 november. Indien u echter voor het suikerfeest aan het einde van de ramadan uw dorp verliet, moet u volgens bovenvermelde informatie voor 17 juli 2015 uw geboortedorp verlaten hebben. Dit betekent dat u ongeveer vier maanden lang onderweg moet zijn geweest. Toen u hiermee tijdens uw eerste gehoor geconfronteerd werd, verklaarde u dat u de dagen niet kon tellen (CGVS I, p16). Tijdens uw tweede gehoor werd u opnieuw geconfronteerd met het

feit dat er een ernstig haat in uw reisweg en dus in uw vermoedelijke verblijfplaatsen was. Hierop verklaarde u dat u na één maand reizen in Duitsland aankwam en vervolgens aldaar 9 of 10 dagen verbleef, waarna u in België nogmaals een maand op registratie moest wachten. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat u in België een maand lang op uw registratie wachtte (hetgeen ondanks de bemoeilijkte registratieperiode in het najaar van 2015 een verwonderlijk lange tijd is) en u inderdaad een tiental dagen in Duitsland verbleef (hetgeen ingaat tegen uw beweringen bij DVZ; DVZ verklaring, rubriek 31), moet nog steeds gesteld worden dat uw verklaarde reisweg van ongeveer een maand allerm minst overeenkomt met uw verklaring als heeft u voor 17 juli 2015 Afghanistan verlaten en ongeveer een maand naar België gereisd.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u tot aan het einde van de ramadan van 2015 in uw geboortedorp in Bar Meshawani, in het district Bati Kot, in de Afghaanse provincie Nangarhar verbleven hebben. Bovendien ontstaat hierdoor het vermoeden dat u de laatste jaren elders in of buiten Afghanistan verbleef, onder omstandigheden die u niet aan het CGVS wenst mee te delen.

U legde weliswaar uw originele taskara neer, evenals die van uw broers en vader (documenten 1, 2, 3, 6). Uit informatie waar het CGVS over beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat dergelijke officiële documenten in Afghanistan en daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van deze documenten is dan ook uiterst gering en zij kunnen onmogelijk volstaan om bovenstaande vaststellingen betreffende uw recente herkomst te weerleggen. Ook de enveloppe die u neerlegde, waarin uw documenten werden opgestuurd (document 5), vermeldt weliswaar het district Bati Kot bij het verzendadres, maar vermeldt eveneens de postcode 2601, dewelke aan het districtscentrum van de provincie Nangarhar toebehoort. Om deze reden kan ook deze enveloppe onmogelijk volstaan om bovenstaande vaststellingen betreffende uw recente herkomst te weerleggen. Tot slot kan ook het militair certificaat van uw broer (document 4) weliswaar aantonen dat uw broer van juli 2010 tot maart 2011 als ontmijner met het Amerikaanse leger samenwerkte, maar kan dit certificaat onmogelijk volstaan om uw recente herkomst te attesteren, laat staan om de door u aangehaalde problemen te staven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Bati Kot gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België recent in Bati Kot heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrez en voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het ongeloofwaardige karakter van uw vrees wordt nog versterkt door het tegenstrijdige en weinig plausibele karakter van uw verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor dat uw vader een 16, 17 of 18 dagen na de onthoofding van uw broer naar de moskee ging, waar hij hoorde dat uw naam afgeroepen werd en hem verteld werd dat u als strijder IS zou moeten vervoegen. Omwille van deze reden besloot u – de dood van uw broer indachtig - Afghanistan te verlaten (CGVS I, p13-14). Deze poging tot rekrutering door IS komt echter allerm minst overeen met de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde. Daar verklaarde u immers in detail dat leden van IS een 20-tal dagen na de onthoofding van uw broer naar uw winkel kwamen en daar aan u vroegen waarom de taliban klant was in uw winkel, waarna u vreesde omwille van uw cliënteel te worden gedood (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Het feit dat u nu eens verklaart dat u uit Afghanistan vertrok omdat u in uw winkel belaagd werd door leden van terreurbeweging IS omdat er zich talibanstrijders onder uw cliënteel bevonden maar later beweert dat u van uw vader vernam dat u samen met IS zou moeten strijden, kan weinig overtuigen. Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, ontkende u slechts dat u verklaard zou hebben dat leden van IS naar uw winkel waren gekomen (CGVS I, p 15). Meer nog, tijdens uw gehoor verklaarde u dat u na de onthoofding van uw broer zijn begrafenisceremonie bijwoonde en vervolgens binnenshuis bleef. U bevestigde dat u het huis niet verliet tot aan uw vertrek (CGVS I, p15). Dergelijke verklaringen zijn volledig strijdig met de verklaringen die u bij DVZ aflegde. Uw bewering als zou u bij DVZ nooit beweerd hebben dat het incident in uw winkel plaatsvond, kan niet overtuigen. Er moet namelijk worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor verklaarde dat het interview bij DVZ goed verliep, dat u de tolk er goed begreep en dat uw verklaringen er bovendien aan u werden voorgelezen (CGVS I, p2).

Ook aan de verklaarde onthoofding van uw broer kan geen geloof worden gehecht. Vooreerst is het weinig plausibel dat leden van IS uw broer zouden onthoofden omwille van zijn voormalige functie bij een buitenlandse ontmijningsdienst. Zo was uw broer volgens uw verklaringen 11 maanden aan de slag bij een buitenlandse ontmijningsdienst, waarna hij terug als landbouwer werkte (CGVS I, p10). Volgens het Amerikaan certificaat dat u zelf neerlegde, werkte uw broer bovendien slechts maximaal 9 maanden voor deze dienst (van juli 2010 tot maart 2011; document 4). Ook verklaarde u dat hij er werkte vier of vier en half jaar voordat leden van de Islamitische Staat in uw regio actief werden, hetgeen inderdaad overeenkomt met uw verklaringen als zou deze terreurbeweging in de lente van 2015 uw regio binnengevallen zijn, een 20 dagen voor uw vertrek (CGVS I, p6, 10, 12). Welnu, indien uw broer inderdaad minder dan een jaar voor een buitenlandse dienst had gewerkt, hier na minder dan een jaar mee ophield en vervolgens 4 jaar op zijn land werkte, is het weinig geloofwaardig dat hij omwille van dit vroegere werk onthoofd zou worden door leden van de Islamitische Staat. Meer nog, het kan allermindst overtuigen dat uw broer onthoofd zou worden omwille van zijn werk, nadat hij 4 jaren probleemloos in uw dorp kon verblijven waar ook de taliban volgens uw verklaringen actief was (CGVS I, p. 6, 7, 8). U verklaarde weliswaar dat talibanleden ooit tegen uw vader hadden gezegd dat uw broer zich bij hen zou aansluiten, maar wees verder nergens op problemen die uw broer met de taliban zou hebben gehad (CGVS I, p10). Het CGVS erkent dat Afghaanse burgers die samenwerken met buitenlandse veiligheidsdiensten inderdaad een risico lopen om door de taliban en door de Islamitische Staat te worden vervolgd. Dat uw broer 4 jaar na het stopzetten van zijn activiteiten probleemloos in uw dorp kon leven en zijn landbouwactiviteiten kon uitvoeren, maar later wel door IS zou worden onthoofd omwille van een functie die hij meer dan vier jaar eerder had uitgevoerd, vergroot dan ook het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag.

Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor verklaarde dat u in uw dorp zag hoe uw broer vastgehouden werd door leden van de Islamitische Staat, waarna dorpsgenoten u wegstuurden (CGVS I, p13). U verklaarde echter dat u uw broer hierna niet terugzag en dat u niet zag hoe uw broer gedood werd (CGVS I, p14). Dit is opvallend. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk te hebben gezien hoe aanhangers van IS uw broer hebben onthoofd (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Het kan weinig overtuigen dat u verklaart geen getuige te zijn geweest van de dood van uw broer, terwijl u eerder verklaarde dat u zag op welke wijze uw broer werd omgebracht. Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid verklaarde u uw broer te hebben gezien terwijl ze zijn hoofd afhakten, hetgeen strijdig is met uw eerdere verklaringen als zou u niet gezien hebben hoe uw broer werd gedood, en verklaarde u daarop meteen dat uw dorpsgenoten u zeiden niet bij dit moment aanwezig te zijn, waarop u terugging, hetgeen opnieuw strijdig is met uw verklaring als zou u wel gezien hebben hoe uw broer onthoofd werd (CGVS I, p14). Deze, opnieuw onderling tegenstrijdige verklaringen kunnen allermindst volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Hier moet nogmaals verwezen worden naar uw verklaringen als zou het interview bij DVZ probleemloos verlopen zijn en als zouden uw verklaringen er aan u zijn voorgelezen (CGVS I, p2). Uw tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen over de moord op uw broer door terreurbeweging IS, ondergraven verder uw reeds ongeloofwaardige asielaanvraag.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn

Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens beide gehoren op de zetel van het CGVS dd. 4 september 2017 en 13 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het tweede gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS II, p9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS II, p11). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker zet uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag verworpen, zeggende dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk is.

Deze motivering wordt hierna weerlegd, daar de motivering onaanvaardbaar is met het oog op de feiten. Het CGVS hecht geen geloof aan verzoeker zijn beweerde recente verblijf in het dorp Bar Meshawany in het district Batkot in de Afghaanse provincie Nangarhar.

Het CGVS stelt dat zij wel kunnen geloven dat hij in Bar Meshawany heeft verbleven, maar dat dit niet zijn meest recente verblijfplaats zou zijn.

Zoals het CGVS stelt, is verzoeker heel vertrouwd met de streek. Gezien het de plaats is waar hij geboren is en zijn ganse leven heeft vertoefd, kan dit ook niet anders.

Verzoeker heeft nimmer geloven over zijn meest recente verblijfplaats. Hij verbleef in Bar Meshawany tot op het ogenblik dat hij Afghanistan ontvluchtte en naar België kwam.

Eerst en vooral stelt het CGVS dat verzoeker correct verwees naar een aanval dat plaatsvond in 2013 in het vluchtelingenkamp 'Kabul Camp', niet ver van verzoeker zijn dorp. Hiervan is verzoeker dus op de hoogte.

Echter stelt het CGVS dat het ze het vreemd vinden dat verzoeker niet op de hoogte is van een andere, meer recente aanval: namelijk een moskee dat in Kabul Camp werd aangevallen in februari 2015.

Verzoeker heeft hier een perfecte verklaring voor. Het CGVS heeft hem namelijk gevraagd of hij zich nog recente aanslagen herinnerde in Kabul Camp en hierop antwoordde hij inderdaad negatief. De moskee dat in februari 2015 werd aangevallen, betrof een moskee in het district Rudat. Deze moskee behoorde niet tot (binnen) Kabul Camp. De moskee ligt erbuiten.

Vandaar dat verzoeker de aanval op die moskee, die hij zich wel degelijk herinnert, niet heeft gesitueerd als een aanval binnen Kabul Camp.

Ten tweede stelt het CGVS dat het bevreemdend is dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor spreekt over het heiligdom van Akhonzada Musa babaji en slechts in zijn tweede verhoor vermeldt dat het heiligdom werd vernietigd.

Echter verzoeker stelt dat hij telkens op de vragen heeft geantwoord. In zijn eerste verhoor werd hem gevraagd naar de naam van het heiligdom waarop hij antwoordde. In het tweede verhoor werd hem gevraagd naar de specifieke gebeurtenissen omtrent het heiligdom, waarop hij tevens correct heeft geantwoord en vertelde over de vernieling ervan. Het is namelijk zo dat het heiligdom op slechts 8km verwijderd is van zijn woonplaats en hij ook een persoon van in het heiligdom kent. Deze zaken situeren zich allemaal vlakbij zijn huis. Hij is dan ook verwonderd dat het CGVS niet meer/meer duidelijke vragen stelt aan verzoeker. In het begin van het interview wordt telkenmale gesteld dat hij slechts op de vragen dient te antwoorden die hem gesteld worden, gezien het kort tijdsbestek. Als men oppervlakkig vragen stelt, mag men er niet van uitgaan dat verzoeker deze buiten de vraagstelling beantwoord.

Met betrekking tot de plaatselijke mullah Ghul Agha geeft het CGVS verkeerde informatie door. Verzoeker is heel zeker dat Ghul Agha werd gedood toen hij nog in Afghanistan was, zelfs toen verzoeker nog in zijn eigen shop aan het werk was. Hij is dit 100% zeker, maar kan de precieze datum niet meer benoemen. De informatie waarover het CGVS beschikt, is volgens verzoeker dan ook foutief. Het CGVS stelt zich vragen bij de verklaring van verzoeker aangaande een belangrijk talibanleider, Jamal Faroqi.

Verzoeker wenst het CGVS in te lichten over het feit dat er 3 Jamal Faroqi's zijn: 2 zijn Taliban en eentje niet.

Van de 2 Faroqi's die bij de Taliban zijn aangesloten, is er eentje gearresteerd in 2013 en de andere betreft dus de Faroqi waarover het CGVS het heeft. Het CGVS is onvoldoende duidelijk geweest over welke Faroqi ze het precies hadden.

Eenzelfde verhaal met betrekking tot Maulawi Abbas. Er zijn meerdere personen met de naam (Maulawi) Abbas. Enerzijds heb je Shaqil Abbas, hij werd gearresteerd door IS in Chardai Bazaar en niemand weet of hij al dan niet nog leeft.

Anderzijds heb je Malauwi Abbas, hij werd gedood bij een drone aanval.

Vervolgens stelt het CGVS dat het vreemd is dat verzoeker een medewerker van een plaatselijke radio kan benoemen bij naam, maar niet weet wat er met hem is gebeurd.

Echter, verzoeker kent de journalist van Springhar Radio inderdaad bij naam, gezien hij luisterde naar de radio en af en toe iets hoorde over die radio via zijn vermoorde broer [Z.] (die bevriend was met iemand die tevens tewerkgesteld was bij de radio). Op het einde van zijn verblijf in Afghanistan kon er niet meer geluisterd worden naar de radio. Dit werd verboden door de Taliban, waardoor hij dus niet meer kon luisteren. Om die reden kon hij ook niet meer zeggen wat er met die journalist is gebeurd.

Met betrekking tot Afzal Khan blijft verzoeker bij zijn verklaringen. Hij kent deze man inderdaad bij naam, hij werd vermoord door IS. Verzoeker zag met zijn eigen ogen hoe het hoofd van Afzal Khan zijn hoofd werd afgehakt. Er werd daar toen een filmpje van gemaakt. Verzoeker is er van overtuigd dat hij te zien is op dat filmpje, aangezien hij die onthoofding heeft gezien en daar dus aanwezig was. Verzoeker had geen weet dat Afzal Khan aan het hoofd stond van het NSP. Hij wist dat Afzal Khan één van de ouderlingen was in de regio. Hij kende hem van zijn shop en woonde op anderhalve van de shop van verzoeker.

Tenslotte stelt het CGVS dat verzoeker zijn reisweg naar België onvoldoende kan stipuleren, waardoor dit gebrekkig zou zijn en ongeloofwaardigheid zou zijn.

Verzoeker begrijpt de verwarring waarover het CGVS spreekt. Bij zijn aankomst in België werd hem de vraag gesteld hoelang hij onderweg is geweest en toen heeft hij eigenlijk gemakkelijheidshalve 1 maand gezegd. Eerst en vooral omdat hij het niet precies wist en wat bang was twijfelachtig over te komen. Het was voor verzoeker ook een extreme 'stressed situation'. Doordat hij in het begin een maand had gezegd, durfde hij hier moeilijk op terug te komen. Achteraf gezien is verzoeker inderdaad veel langer onderweg geweest.

Verzoeker heeft steeds in Bar Meshawanay geleefd en gewoond. Hij kan alle informatie geven dat het CGVS wenst.

Gezien het CGVS twijfelt over zijn aanwezigheid in Bar Meshawanay in de jaren 2013-2015, vraagt verzoeker om de kans te krijgen specifiek deze periode in zijn leven toe te lichten, waarbij hij duidelijk zal kunnen aanduiden daar aanwezig te zijn geweest.

Verzoeker voelt zich verkeerd begrepen en is teleurgesteld in de beslissing."

Wat betreft de weigering de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe:

"Het CGVS verwijst in haar motivering duidelijk dat zij vaststelt dat verzoeker zeer vertrouwd blijkt met de geografie van zijn streek en dat kan aangenomen worden dat hij ooit in het dorp Bar Meshawanay heeft verbleven.

De provincie Nangarhar waar verzoeker uit afkomstig behoort tot het Oosten van Afghanistan en is één van de conflictregio's waar het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict plaatsvindt.

Het CGVS kan onmogelijk stellen dat de situatie voor verzoeker veilig is en dat de kans klein is gezien voornamelijk de steden zouden worden getroffen.

Het risico is groot, de talrijke verhalen van andere asielzoekers, de talrijke artikelen die worden gepubliceerd etc., zijn hier een voorbeeld van. Het risico is reëel, gezien de aanslagen onvoorspelbaar zijn. Burgers zijn tevens een doelwit. (stukken 3, 4, 5 en 6)

Stuk 3 betreft een artikel dat dateert van 23.07.2016 waarin wordt gesteld dat 'IS het afgelopen jaar een machtsbasis opgebouwd heeft in de oostelijke provincie Nangarhar'. Het artikel heeft het over een zelfmoordaanslag van twee personen die in Kabul 80 levens eisten. Dit betreffen gewone burgers.

Stuk 4 betreft een artikel dat dateert van 19.06.2017 waaruit blijkt dat IS nog steeds aanwezig is in Nangarhar.

Stuk 5 betreft een artikel dat dateert van 05.10.2017 waarin de werkwijze van de Europa wordt aangeklaagd.

- "Europa stuurt duizenden mensen terug naar Afghanistan terwijl ze daar het risico lopen gefolterd, gekidnapt en gedood te worden."

- "De Europese overheden claimen dat bepaalde delen van Afghanistan veilig zijn, maar dat klopt niet. Iedereen is er een potentieel slachtoffer."

- "2016 was tot nu toe het dodelijkste jaar voor burgers: 11.418 mensen werden gedood of raakten gewond. Die trend zet zich dit jaar voort."

- "De Europese overheden sluiten daarbij hun ogen voor het geweld en het feit dat er geen enkele regio in Afghanistan veilig is. De uitwijzingen zijn in strijd met het internationaal recht en moeten onmiddellijk een halt worden toegeroepen."

Stuk 5 spreekt voor zich!

Het is voor verzoeker emotioneel zwaar te moeten lezen dat het CGVS stelt en beslist dat hoewel verzoeker duidelijk afkomstig is uit het desbetreffende dorp en district in Nangarhar, actueel voor hem aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4 Vw.'

(...)

Bij een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst dreigt verzoeker geconfronteerd te worden met een klimaat van bedreiging, geweld en bestraffing. Het staat vast dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van het leven en zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld omwille van de conflictregio waar hij woonachtig is.

Er kan dan ook moeilijk betwist worden dat verzoeker bij zijn terugkeer geen dergelijk risico zal lopen op en hij kan bijgevolg gebruik maken van subsidiaire bescherming.

Daarnaast wenst verzoeker aan te halen dat zijn familie het hoofd van het district Batikot, Haji Ghalib, goed kent. Verzoeker doet het nodige om via zijn familie een schriftelijke uiteenzetting te bemachtigen om de versie van de feiten omtrent zijn broer en zijn relaas te bevestigen en dit te voegen aan huidige beroep."

2.2. Nieuwe elementen

Tijdens de terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- een origineel Afgaans certificaat van 20 december 2015, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker zijn middelbare onderwijs heeft afgerond op 22 juni 2014;
- een originele verklaring van de dorpsoudsten waarin wordt gesteld dat de taliban en IS aanwezig zijn in het dorp Bar Meshawany.

Wat betreft de originele verklaring van de dorpsoudsten, stelt de Raad vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet is vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Wat betreft het origineel Afgaans onderwijscertificaat, stelt de Raad vast dat dit document een Engelstalig onderdeel bevat. De Raad wijst erop dat voormeld artikel 8, bij gebrek aan eensluidende vertaling in de taal van de rechtspleging, geenszins inhoudt dat de Raad zulke documenten niet in overweging kan nemen, indien ze voor de Raad voldoende duidelijk zijn, hetgeen in casu het geval is. Volgens rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 januari 2008, nr. 178.960) mag de Raad rekening houden met bronnen in het Engels.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekers vluchtrelaas kan zeer kort als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart een Pashtoun te zijn, afkomstig van het dorp Bar Meshawany, gelegen in het district Batikot in de provincie Nangarhar van Afghanistan. Verzoeker verklaart dat in 2015 de terreurbeweging Islamitische Staat (hierna: IS) binnenviel in zijn dorp. Zij waren op zoek naar personen die met buitenlandse mogelijkheden hadden gewerkt. De broer van verzoeker, die acht maanden voor een buitenlandse ontmiijningsdienst had gewerkt in 2010-2011, werd meegenomen door IS. Zijn hoofd werd afgehakt. Enige tijd later werd verzoeker gevraagd om de rangen van IS te vervoegen. Verzoeker ontvluchtte op het einde van de ramadan in 2015, dit is 17 juli 2015, Afghanistan en vroeg in België om internationale bescherming.

2.4.3. Verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet betwist. Tevens neemt de commissaris-generaal aan dat verzoeker "ooit" in het dorp Bar Meshawany, district Batikot, provincie Nangarhar, heeft verbleven.

Evenwel besluit de commissaris-generaal dat verzoeker zijn "recente herkomst" uit en zijn "recente verblijf" in deze regio niet geloofwaardig maakt en wordt verzoekers beschermingsverzoek geweigerd.

Hij baseert zich daarvoor op een aantal vaststellingen die bij hem het vermoeden doen rijzen dat verzoeker *“reeds voor de zomer van 2013 [zijn] dorp in het district Batikot verliet en elders, zij het in Afghanistan, zij het daarbuiten, verbleef onder andere omstandigheden dan degene die [hij] voorhoudt”*.

Volgens de commissaris-generaal wordt de ongeloofwaardige aard van verzoekers bewering over zijn recente herkomst uit het district Batikot bevestigd door zijn gebrekkige verklaringen over zijn reisweg van Afghanistan naar België.

Bijgevolg kan de commissaris-generaal geen geloof hechten aan verzoekers *“verklaringen als zou [hij] tot aan het einde van de ramadan van 2015 in [zijn] geboortedorp (...) hebben verbleven”* en ontstaat *“het vermoeden dat [hij] dat laatste jaren elders in of buiten Afghanistan verbleef, onder omstandigheden die hij niet aan het CGVS wenst mee te delen”*.

Wat betreft de voorgelegde originele taskara's van verzoeker, zijn vader en zijn broers, merkt de commissaris-generaal nog op dat deze een uiterst geringe bewijswaarde hebben gelet op de landeninformatie over Afghaanse documenten en onmogelijk volstaan om de vaststellingen inzake de recente herkomst te weerleggen. Aangezien de enveloppe de postcode 2601 vermeldt, die aan het districtscentrum Jalalabad van de provincie Nangarhar toebehoort, kan ook deze enveloppe onmogelijk volstaan om de vaststellingen inzake zijn recente herkomst te weerleggen.

De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet *“aannemelijk [heeft] gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit district Bati Kot gelegen in de provincie Nangarhar”*.

Omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente herkomst uit Batikot kan volgens de commissaris-generaal ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich in deze regio hebben voorgedaan. Deze ongeloofwaardigheid van de vervolgingsvrees wordt versterkt door het tegenstrijdige en weinig plausibele karakter van verzoekers verklaringen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een gegronde vervolgingsvrees heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker enig verband met zijn persoonlijk aannemelijk moet maken en dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit niet voldoet. Volgens de commissaris-generaal maakt verzoeker zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over zijn voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan en voldoet hij niet aan zijn medewerkingsplicht. Hierdoor maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.4.4. Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de commissaris-generaal verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit en identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”*, voorlegt.

De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt echter niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren *“rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.

Wel kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijk schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan en/of andere landen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat zijn werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn vrees of ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien van waarvan het risico dient te worden beoordeeld.

2.4.5. Gelet op de voorgelegde originele taskara's, die een begin van bewijs vormen van verzoekers identiteit en herkomst, en gelet op verzoekers uitgebreide verklaringen over het district Batikot en zijn

dorp Bar Meshwany, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker geboren is in dit dorp en wellicht enige tijd duurzaam in het district Batikot heeft verbleven.

Volgens de commissaris-generaal slaagt verzoeker er evenwel niet in aannemelijk te maken dat hij "recent" afkomstig is van dit district Batikot. Er is het vermoeden dat verzoeker reeds voor de zomer van 2013 zijn dorp in het district Batikot verliet zodat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat hij daar zou hebben verbleven tot het einde van de ramadan in 2015.

Wat betreft het vermoeden dat verzoeker reeds voor de zomer van 2013 het district Batikot heeft verlaten, kan de Raad in de bestreden beslissing slechts één motief lezen waaruit dit vermoeden lijkt voort te spruiten. Zo verklaarde verzoeker dat Jamal Faroqi, een belangrijke talibanleider, werd gearresteerd ongeveer een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, dit is het einde van de ramadan in 2015, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat hij reeds in april 2013 werd gedood bij een aanval van Afghaanse commando's.

De overige motieven in de bestreden beslissingen houden alle verband met gebeurtenissen die zich in het district Batikot hebben voorgedaan in het jaar 2015 en waarover verzoeker ofwel geheel of gedeeltelijk onwetend was, of die hij niet correct in de tijd kon situeren.

De Raad acht het voorgaande onvoldoende om te besluiten dat verzoeker al voor de zomer van 2013 niet meer in het district Batikot verbleef. Dit klemt des te meer daar er geen vraagstelling is gebeurd naar gebeurtenissen die in 2014 plaatsvonden in het district Batikot.

2.4.6. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift vol dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Bar Meshwany in het district Batikot verbleef. Hij tracht de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen of in een andere daglicht te stellen en haalt daarbij pertinente argumenten aan, zoals de vaststelling dat de aangevallen moskee van het Kabul Camp in het district Rodat ligt en niet in het district Batikot, hetgeen ook blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 15, map met 'landeninformatie', documenten 3 en 4).

Daarenboven legt verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota een origineel Afghaans certificaat van 20 december 2015 voor waarin wordt geattesteerd dat verzoeker zijn middelbare onderwijs tot de 12de graad heeft afgerond in de school Lachpor Mishwany op 22 juni 2014. De naam van de school op het certificaat komt overeen met de verklaringen die verzoeker eerder bij het CGVS aflegde (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag van 4 september 2017, p. 5).

2.4.7. Zoals reeds vermeld, acht de Raad de overwegingen uit de bestreden beslissing onvoldoende om te besluiten dat verzoeker al voor de zomer van 2013 niet meer in het district Batikot verbleef. Verder stelt de Raad vast dat er geen vraagstelling is gebeurd naar gebeurtenissen die in 2014 plaatsvonden in het district Batikot.

Heden legt verzoeker een origineel Afghaans document voor dat lijkt te attesteren dat hij minstens tot half 2014 in het district Batikot was. Het gegeven dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is omwille van een hoge graad van corruptie, zoals blijkt uit de landeninformatie (AD CGVS, stuk 15, map met 'landeninformatie', document 1), maakt niet dat Afghaanse documenten in elk geval en steeds van elke bewijswaarde ontdaan zouden zijn en dat de authenticiteit en inhoud daarvan niet verder moet worden onderzocht of dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen, documenten en landeninformatie. De Raad kan de authenticiteit en achtergrond van dit document, gelet op de afwezigheid van relevante informatie in het dossier, evenwel niet beoordelen omdat dit de onderzoeksmogelijkheden die hij tot zijn beschikking heeft, overstijgt.

De Raad acht een onderzoek naar de authenticiteit en achtergrond van dit document noodzakelijk omdat het verder licht kan werpen op verzoekers verklaringen dat hij tot het einde van de ramadan van 2015 in het district Batikot verbleef en op het vluchtrelaas dat hiermee verbonden is. Verzoekers aanwezigheid in het district Batikot ten tijde van de opkomst van IS in zijn regio van herkomst, is immers van doorslaggevend belang voor de beoordeling van de voorgehouden vervolgingsfeiten door IS.

Verder onderzoek is ook van belang in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, indien verzoeker met dit document aannemelijk maakt dat hij zich in 2014 in het district Batikot

bevond, dan kan het loutere vermoeden dat hij in 2015 gedurende een bepaalde periode eventueel elders in Afghanistan heeft verbleven in casu niet kan volstaan als motief om hem de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, te ontzeggen.

Zoals reeds vermeld, de verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat de verzoeker het bewijs moet leveren 'rechtstreeks' uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.

Hierbij stelt de Raad vast dat het rechtsplegingsdossier geen objectieve landeninformatie bevat die toelaat om de veiligheidssituatie in het district Batikot van de provincie Nangarhar op een volledige en ex nunc wijze te beoordelen. Bijgevolg is de Raad niet in staat om een eventuele nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen.

Terloops merkt de Raad op dat verzoeker op het CGVS een aantal documenten heeft voorgelegd die werden verzonden vanuit het districtscentrum Jalalabad in de provincie Nangarhar (AD CGVS, stuk 14, map met 'documenten', document nr. 5, en stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 18). Gelet op het gegeven dat iemand verzoeker deze documenten heeft bezorgd via Jalalabad, rijst de vraag of dit een aanwijzing kan zijn dat verzoeker mogelijk over een veilig en redelijk intern vestgingsalternatief in die stad beschikt (cf. artikel 48/5, §3, van de Vreemdelingenwet). In het rechtsplegingsdossier is echter geen informatie beschikbaar betreffende de actuele veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, gelet op de afwezigheid van relevante objectieve landeninformatie en het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken deze nieuwe gegevens niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 oktober 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES